

høre til, vi ere ikke ſaa udfatte for Friſtelſer, ikke ſaa ærgjerrige, vi tænke ikke paa Erobring, vi have vænnet os for længe ſiden til at være noiſomme og taale Indſtrængninger. Ja, det er dog ikke ſaa, at de ſmaa Magter ſkulde være bedre ſtillede end de ſtore. Er der nogen Regjering, der er bunden ved de utallige Henſyn, der maae tages til Høire og Venſtre, til diplomatifke Forhold, er det netop Regjerin- gerne i de ſmaa Riger, de ſmaa Folk. Det er ikke dem, der afgjøre, om det ſkal blive Krig eller Fred, det er Politiken, det er Klogſkaben, der maa lede dem ved Afgjørelſen af ethvert Spørgsmaal, der derom kommer frem.

Seg troer derfor, at man ikke altfor stærkt ſkal betone Helligheden af den Pligt, Staten gjør gjældende mod ſine Undersaatter, naar ſombelſt den i Krigstilfælde opfordrer dem til at aſttjene deres Værnepligt.

Man kunde imidlertid ſige: hvis der ikke ſkal lægges ſaa overmaade ſtor Vægt paa Hel- ligheden af denne Forpligtelſe, bør man heller ikke drage Helligheden af det Løfte, ſom en Candidat afslægger, naar han ſkal ordineres, ſaa stærkt frem eller tillægge det ſaa ſtor Be- tydning. Ja, hvis det Løfte, de Indviede af- lægge, ſkulde hente ſin Betydning fra dem, der afslægg det, eller fra den, der udfører Ordina- tionen, var det en anden Sag, da burde vi viſt neſtemme vore Fordringer, og vi vide, at vi alle ere Menneſker; der er ingen Forſkjel, vi forandres ikke ved at ordineres, forvandles ikke, hvad man paa en Maaade kan ſige om katholſke Præſter, naar de ordineres. Det er ikke Tilfældet. Ikke deſto mindre kunne vi med Rette kalde det Kald, det Embede, den Stil- ling, til hvilken et ungt Menneſke indvies ved Ordinationen, et helligt Kald. Vor Beret- tigelſe dertil hidrører fra Den, fra hvem Kal- dellen kommer, fra Kaldets rette Herre, fra Kirkens Herre. Der ſtaaer ſkrevet: „Ingen kan tage, hvad ham ikke er givet“; det er en Sandhed, ſom gjør ſig i ſamme Grad mere gjældende, ſom man taler om høiere og om aandeligere Goder. Ingen kan tage ſig ſelv ſin Ret, den maa gives ham af en Dyrig- hed. Selvtagen Ret er halv Uret. Men gaaer det ſaaledes med det Gode, vi kalde Retten, ſom Staten er ſat til at vaage over

og at ſfikte og dele mellem alle Statsborgere, er dette Gode, ſkjøndt Fordelingen deraf læg- ges i Menneſkehænder, ſaa vigtigt, at det ikke kan tages, men maa gives, da gjælder det endnu meget mere om det Gode, ſom Kirken er ſat til at vaage over, ſom Kirken pleier at kalde ſit Gode, det Gode, ſom vi maae anſee den for at være i Beſiddelſe af, ſaa- længe vi lade den tredie Troesartikel ſtaae uanfægtet, Naadens gode Gave. Dette Gode kan ikke tages, det maa bydes, det maa ræk- kes, det maa gives; kun ſaaledes under den Form kan det modtages, kan det tages hen, kan det tilegnes, og derfor maa der jo ved enhver chriſtelig Kirke være et Tjenereſkab, ſom ſtaaer rede til, ſaa ofte det forlanges, at meddele, hvad af gode Gaver Kirken er i Be- ſiddelſe af. — Det er fornemlig denne Tje- neſte, Alterets Tjenereſte, ſom gjør Præſte-Em- bedet til et helligt Kald; thi, ſom bekjendt, den, der har de tilbørlige Kundſkaber og For- beredelſe, kan betræde Prædikeſtolen, uagtet han ikke er ordineret.

Hvad Vægt og Betydning med Henſyn til Værnepligten bør vi nu tillægge det Kald, den Tjenereſte, ſom en Geiſtlig ſaaledes ved Ordinationen bliver indviet til? Ja, Enhver kan derom have ſin Mening og kan for ſit Vedkommende handle overeensſtemmende med, hvad der er hans Overbeviſning; men det er ikke derpaa, det kommer an. Altsaa ſulle vi vedtage en Lov, ſom angaaer enhver indfødt Danſk, ſom an- gaaer det hele danſke Folk, og nu er det ſaa, at det danſke Folk endnu har en Troesbekjen- delſe. Der Bekjendelſe, hvorefter den danſke Folkekirke regnes for at være en evangeliſt- lutherſk Kirke, er ikke affkaffet; det ſtaaer endnu i Grundloven. Den evangeliſt-lutherſke Kirke er den danſke Folkekirke. Men det vide vi Alle, ſaa Mange, tør jeg vel ſige, ſom have været vel forberedte til Conſirma- tionen, at den lutherſke Kirke tager det meget alvorligt og ſtrængt med Sacramentet, dets Betydning og dets Forvaltning, den Varſom- hed, ſom med Henſyn dertil bør finde Sted. Om nu denne Vigtighed ſkulde være ſaa ſtor, at en viet Geiſtlig ſkulde anſee det for ufor- eneligt med ſin nye Stilling, at gaae i Krig, gribe til Vaaben og underordne ſig alle de